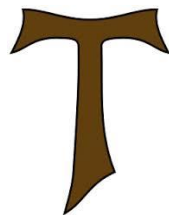

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 26

juliol 2021

núm. 246

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

DÉU ESTÀ AMB TÚ A LES VACANCES

CONSTITUCIONS GENERALS L'OFS

CAPÍTOL PRIMER

L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR

Art. 1

1. Tots els fidels són cridats a la santedat, i tenen dret a seguir, en comunió amb l'Església, un camí espiritual propi.(1)
Regla 2 En l'Església hi ha moltes famílies espirituals, amb diversitat de carismes. Entre elles figura la Família Franciscana que, en les seves diverses branques, reconeix a Sant Francesc d'Assís com a pare, inspirador i model.
2. *Regla 2* En la Família Franciscana, del començament, ocupa un lloc peculiar l'Orde Franciscà Secular.(2)
Es configura per la unió orgànica de totes les Fraternitats catòliques, els membres de les quals, impulsats per l'Esperit Sant, es comprometen per la Professió a viure l'Evangelí a l'estil de Sant Francesc, en llur condició secular, observant la Regla aprovada per l'Església.(3)
3. En virtut de la pertinença a la mateixa família espiritual, la Santa Seu ha confiat la cura pastoral i l'assistència espiritual de l'OFS al Primer Orde Franciscà i al Terç Orde Regular (TOR). Aquests són els "Instituts" a qui correspon "l'altius moderamen" a què es refereix el Càn. 303 del Codi de Dret Canònic (CIC).(4)
4. L'Orde Franciscà Secular és, en l'Església, una associació pública.(5). S'articula en Fraternitats a diferents nivells: local, regional, nacional, i internacional. Cadascuna d'elles té personalitat jurídica pròpia en l'Església.

(1) Cf Càn. 210 i 214; Lumen Gentium 40.

(2) Anomenat també "Fraternitat Franciscana Secular" o "Terç Orde Franciscà (TOF)". Cf Regla 2, nota. El Càn. 303 del CIC (Codi del Dret Canònic) defineix els Terços Ordes: *Consociationes, quarum sodales, in saeculo spiritum alicuius instituti religiosi participantes, sub altiore eiusdem instituti moderamine, vitam apostolicam ducunt et ad perfectionem christianam contendunt, tertii ordines dicuntur aliove congruenti nomine vocantur* (Les associacions els membres de les quals, vivint en el món i participant de l'esperit d'un institut religiós, menen una vida d'apostolat i cerquen la perfecció cristiana, sota l'alta direcció d'aquest institut, s'anomenen terços ordes o un altre nom adequat).

(3) Després de les Regles aprovades pel Papa Nicolau IV, l'any 1289, i pel Papa Lleó XIII, l'any 1883, la Regla actual ho fou pel Papa Pau VI el 24 juny 1978.

(4) Cf Constitucions de l'OFS 85,2. Sempre que s'esmenten les Constitucions, sense altra indicació, es tracta del text present.

(5) Cf Càn. 116; 301,3 ; 312 ; 313.

SANT ANTONI DE PADUA 13 juny 2021

El Santuari de Sant Antoni de Pàdua dels Franciscans de Lleida, ha celebrat aquest cap de setmana la seva festa Patronal. Ho ha fet com ja és tradició amb la benedicció de 1.100 panets, al finalitzar la celebració de les Eucaristies de la festa i posterior distribució entre els fidels. Durant tota la jornada els devots de Sant Antoni han pogut adquirir també aquets panets beneïts a la porta del santuari franciscà.

A l'Eucaristia de les 12 del migdia, celebrada pel guardià del convent, **Joaquim Recasens**, s'ha referit a Sant Antoni de Pàdua com un home de fe i un referent pels cristians d'avui: "tant de bo tinguéssim la fe Sant Antoni, amb una bona collita de blat i de mostassa", fent així esment a la Paraula de Déu. El celebrant l'ha recordat també com a patró dels paletes i del sector de la construcció.

La celebració ha conclòs amb el cant de l'antífona de la festa de Sant Antoni de Pàdua, que els franciscans d'arreu del món canten en aquest dia. Tot seguit, Recasens ha impartit la benedicció als fidels amb la relíquia del Sant, davant la impossibilitat de donar-la a venerar com és tradició i d'acord amb les mesures sanitàries per la pandèmia encara vigents. Tot seguit s'ha procedit a la benedicció i posterior distribució dels "panets de Sant Antoni" entre tots els fidels que han assistit a la celebració i de la qual s'han ocupat els Terciaris Franciscans.

Jordi Curcó (Bisbat de Lleida)

LLIGAMS D'AMISTAD

El fet de trencar una relació d'amistat amb amics de tota la vida fa patir molt. Tant els nens que se senten traïts com els joves o els més grans, que veuen allunyar-se del seu entorn aquells "amics de tota la vida", degut a què els interessos que els aplegaven, ara els separen; tots aquells que van descobrint les pròpies vocacions, les pròpies maneres de pensar, les pròpies idees polítiques, tots aquells canvis de mentalitat que provoquen l'allunyament entre les persones.

Però, hem de tenir present que una amistat de veritat és un veritable aprenentatge dins les nostres vides. Si la relació entre persones va minvant fins a desaparèixer, vol dir que entre elles mai no hi va haver amistat. Podia haver-hi hagut determinats interessos entre elles que les feien còmplices.

Si hi posem una mica d'atenció, ens anirem adonant que el que cal canviar son els tipus de lligams amb els amics.

Hem de centrar els diferents tipus de lligams amb les persones, no abandonar les amistats, sinó que en cada moment de la vida hem de saber veure l'altre, senzillament, com un amic, i no pas com algú amb qui pensem igual, no pas amb qui ens coneixem des de petits, no pas amb qui tenim els mateixos gustos ...

Des de que naixem fins que morim, és a dir, mentre vivim anem evolucionant com a persones o hauríem d'anar evolucionant com a tals. Els nous coneixements i la maduresa que anem adquirint ens fan o ens haurien de fer créixer.

No és pas el mateix tipus de relació la que teníem amb algú quan anàvem junts a la llar d'infants que la que puguem tenir ara que som adults.

Si recolzem les nostres amistats en el respecte mutu i l'amor, aquests lligams d'amistat sempre creixeran, passi el que passi. En aquests moments podríem dir que son molt poques les persones que tenen amics de debò ... I això, per què ? Segur que hi tenen quelcom a veure els avenços tecnològics ? O potser el "narcisisme imperant" que tant ens recorden els mitjans de comunicació ? : "Porqué tu te lo mereces", "Porqué tu lo vales" ...

Crec que a tots ens aniria molt bé fer una petita reflexió tot i aprofitant les vacances estiuenques que tenim tant a la vora.

"Un amic de veritat sempre estima.

A un germà se'l reconeix en l'adversitat.

De la mateixa manera que un oli perfumat fa sentir l'olor del cor que està de festa, la dolçor de la verdadera amistat consola l'ànima".

Molt bon estiu a tothom !!!

Balbina Birba, ofs

FINAL DE CURS DE L'OFS DE PALMA

Veritable jornada de fraternitat la que va agombolar als membres de l'Orde Franciscà Secular de Palma el passat dia 20 de juny. El lloc elegit aquest cop, fou el monestir de la Puríssima Concepció de les Franciscanes del T.O.R. i el motiu que ens aplegava no era altre que tancar el cicle de sessions de formació permanent i els recessos d'aquest curs. Des del passat mes de setembre de 2020, en que la majoria de temps ha estat marcat amb les restriccions imposades per la Covid-19 i, molt sovint, amb les recomanacions de quedar-nos a casa, s'han pogut garantir fins a sis trobades.

Ensems d'altres convocatòries per celebrar plegats les dades assenyalades per els cristians (Advent, Nadal, Quaresma, Pasqua...) i per a la família franciscana (Sant Francesc, Santa Elisabet d'Hongria, dia dels difunts de l'Orde, Mare del Bon Pastor, Sant Antoni de Pàdua...).

Aquest dia de la nostra darrera trobada, començarem amb una visita espiritual a la capella del Sagrat Cor del dit monestir, punt on sembla que s'introduí aquesta devoció i s'escampà per tot Mallorca en el segle

XVIII. Aprofitant l'avinentesa de trobar-nos en el mes de juny que els cristians consagrem al Cor de Jesús, vam voler obsequiar-lo amb l'exercici propi d'aquest temps i el *Rosari de la Confiança*.

Seguidament celebrarem l'Eucaristia, tot revestint-la amb esperit d'agraïment pel curs i per la bona marxa que porta el *Projecte de Reactivació de l'O.F.S. a Balears*. A l'hora de l'Ofertori, diversos germans i germanes s'acostaren a l'altar per oferir un seguit de símbols que, juntament amb les locucions que els acompanyaven, ens recordaven la nostra pertinença al Terç Orde: l'escut franciscà, la tau, "la consigna" del Pau i el Bé, el cordó, l'arbre seràfic, la corona dels Goigs de la Mare de Déu, el Crist de Sant Damià...

Acabada la missa i amb fidelitat als costums de la nostra fraternitat ens adreçarem amb càntics a la Mare de Déu Immaculada, la reina i patrona de la gran família franciscana. I ho férem tot contemplant el retaule major (1780) de l'església, manat construir per les monges caputxines que fundaren aquest monestir l'any 1662 i que ara llueix tot el seu esplendor original gràcies a la restauració patrocinada pel

Consell de Mallorca. Ocupa la part central d'aquest monumental moble barroc un gran llenç presidit per la Puríssima Concepció, molt semblant i de la mateixa autoria del que hom pot trobar a l'església dels caputxins de la mateixa ciutat de Palma. Si en el dels frares, flanquegen la figura de Maria, Sant Francesc i el tercerol Beat Ramon Llull, en aquest de les monges hi destaquen Nostre Pare amb creu patriarcal i Santa Clara amb els seus atributs iconogràfics.

El programa seguí amb una breu reunió en la qual s'informà de les esperançadores conclusions que s'han pogut treure durant la primera etapa del *Projecte de Reactivació de l'O.F.S. a Balears*, de les directrius marcades per els mesos que segueixen i de la proposta per a les celebracions, a Mallorca i a Menorca, del vuitè centenari del Terç Orde. Així mateix animà a tots els germans a implicar-se en el *Projecte* per tal de que els membres de la nostra fraternitat siguem capdavanters amb la nostra presència i actuació, i així animem als altres a seguir-nos.

La jornada acabà el capvespre després de compartir el dinar i d'una agradable estona d'esbarjo que tinguérem a l'horta del monestir. Abans d'acomiar-nos i de rebre la benedicció de Sant Francesc, vam entonar dos dels cants que més ens identifiquen com a fraternitat.

En primer lloc el "Sigueu nostre escut", del gran tercerol mossèn Cinto Verdaguer, que tant ens val per dirigir-nos a Maria tot invocant la seva protecció, i l'Himne dels Terciari de Mallorca. D'aquest darrer, si voleu, un dia us ne parlaré.

Jordi Llabrés i Sans, ofs.

Romiatge a Montserrat de la OFS de Catalunya

(20 – 06 – 2021)

El año pasado por la pandemia no se pudo realizar. Este año, el 20 de junio, un número de hermanos, limitado por la normativa Covid-19, subimos a la montaña santa para dar gracias a la Virgen de Montserrat, en este curso tan atípico y complejo. A las 9:30 nos fuimos reuniendo entorno a la Plaza de Santa María representación de las fraternidades de: Pompeia, L’Ajuda, Arenys de Mar, Sabadell, Santaló, Lérida, Badalona, Igualada y Granollers, que este año era la encargada de organizar los actos del día.

A las 10:00, como viene siendo habitual, nos hizo la acogida un monje de la comunidad de Benedictina el Gma. Daniel Codina, o y Fray Magí Setó recordó y reflexionó de la importancia de la oración del Padre Nuestro.

Después estaba previsto hacer la dinámica en la Plaza, pero la lluvia que nos acompañó a primeras horas de la mañana, nos lo impidió. Lo hicimos en la misma sala donde nos hicieron la acogida, y si bien es verdad, que se pierde en hacer una manifestación pública de nuestro carisma y darnos a conocer a los visitantes, también es verdad que se ganó a la hora de la megafonía y recogimiento sobre la dinámica: Catequesis sobre el Cristo de San Damián.

Cada representante de las distintas fraternidades, salían con una pieza del Cristo de San Damián y leía el significado teológico de las imágenes, así hasta completar el Cristo de San Damián, el mismo Cristo al que San Francisco rezaba: **«Sumo, glorioso Dios, ilumina las tinieblas de mi corazón y dame fe recta, esperanza cierta y caridad perfecta, sentido y conocimiento, Señor, para cumplir tu santo y verdadero mandamiento»**

El Cristo de San Damián contiene una asombrosa densidad teológica. En él encontramos la evocación del Misterio Trinitario y la plenitud de Cristo, encarnado, muerto y resucitado. Unido a los suyos en el cielo por la Ascensión, sigue permanentemente vuelto hacia nosotros. Su Misión es salvarnos a todos. Estamos ante el Misterio Pascual total.

Cristo no está solo sobre la cruz. Está en medio de un pueblo, simbolizado en los personajes que lo rodean y atestiguan su resurrección. Hoy, también, sigue vivo en medio de su Iglesia. Invita, a quienes le contemplamos, a ser sus testigos.

Francisco miró, interrogó con detención a este crucifijo. Y se le convirtió en camino que lo condujo a la contemplación de su Señor. Fue el punto de partida de su Misión: «Ve y repara mi Iglesia».

Después siguió la oración a la Virgen de Montserrat en el Cambril. A través de la oración y en recogimiento, se presentó a todos los hermanos que no pudieron venir, se presentó a todas las fraternidades de Cataluña, a toda la Familia Franciscana y especialmente a los hermanos que nos han dejado por Covid 19: **María Remei García; Joan Antoni Paloma; Francesc Vilaplana; Otilia Torner; Jacint Bigordà; Nuria Bofarull;**

Enriqueta Busquet; Pedro Palau; Montserrat Montoriol.

A las 13:00 celebramos la Eucaristía, presidida por nuestro querido hermano Fray Joaquín Recasens y concelebrada por Fray Francesc Linares, Fray Magí, Fray Arún y Fray Joseph, dirigiendo los cantos Fray Óscar, a quien se lo agradecemos de corazón.

En una amplia sala, y con las ventanas abiertas tuvimos la comida de germanor. Y a las 16:15 finalizamos nuestra jornada en el monumento de san Francisco, con unas palabras del Ministro de la OFS de Cataluña, agradeciendo a todos los hermanos su presencia y animándonos a vivir nuestro carisma. También tuvo unas palabras el asistente Fray Joaquín que termina su turno como asistente y agradeció el haber sido asistido por los hermanos. Continuará en la asistencia colegiada.

Y terminamos con la oración que se atribuye a san Francisco: Haz de mi un instrumento de Paz, toda una invitación para pasar del Evangelio a la vida, y de la vida al Evangelio.

Francisco Javier Conejo, ofs

Fraternitat o solidaritat?

És bo que analitzem del què parlem quan fem les paraules. Parlem de fraternitat i solidaritat constantment; són paraules que als mitjans de comunicació s'usen amb una certa regularitat i moltes vegades com a sinònims i no ho són ja des de la seva conceptualització inicial.

Fraternitat és un mot que té els seus orígens en una concepció de la Divinitat com el Creador, des de la perspectiva de les criatures-persones que ens reconeixem con a éssers creats i copsem el nostre destí comú d'humanitat i la nostra germanor amb els altres homes i dones, amb la fauna i la flora i, fins i tot, amb el món inorgànic més proper (planeta Terra) o més llunyà (planetes i estels). Desconec si sant Francesc va ser el primer que parlés de fraternitat, però sí sabem que va saber dur-la a la pràctica d'un mode pioner i exemplar.

Aquesta idea cristiana, amb un accent molt franciscà, va ser reinterpretada pels pensadors de la Il·lustració francesa, la majoria dels quals venien d'un teisme racionalista filosòfic, i es va incorporar al llenguatge polític de la Revolució de 1789: Liberté, égalité, fraternité. Mentre els dos primers valors varen resistir l'embat dels segles, la fraternitat va caure del pensament polític. Per què?

Va aparèixer un altre terme a la Comuna de París i la seva revolta de 1848, encunyat per Pierre Leroux, sobre una base no-teista, sinó agnòstica o directament materialista o atea. Aquest principi fou la solidaritat. Leroux, i perdoneu-me la simplificació, va analitzar les relacions entre els ciutadans des de la perspectiva de la responsabilitat dins d'un socialisme utòpic i es va remetre a una institució del Dret Civil Romà, amb 1800 anys d'existència aleshores, que era la responsabilitat solidària. Tots els qui hem signat una escriptura amb altres persones i hem degut

diners, sabem que aquest deute se'ns pot reclamar solidàriament a qualsevol dels signants, és a dir, tots responem pel tot. I Leroux va prendre, enginyosament jo diria, aquesta institució del Dret Civil i la va introduir al Dret Polític.

Això passava al segle XIX, moment de l'esclat del marxisme, el materialisme, el comunisme o l'anarquisme... del moviment obrer i dels sindicats i cooperatives obreres: tots eren solidaris uns dels altres i si tocaven un treballador, tots responien i anaven a la vaga, per solidaritat.

Al llarg del segle XX, aquesta solidaritat obrera restringida a les organitzacions concretes, s'amplià fins a parlar de solidaritat global i per això tots els franciscans seculars actuals de Catalunya ens hem educat en la importància de la solidaritat en la redistribució de la riquesa mundial, en la cooperació amb les economies més empobrides o en el suport a les dones maltractades.

Per encara embolicar més la troca, la doctrina social de l'Església empra les dues expressions: fraternitat i solidaritat. La *Gaudium et Spes* parla de solidaritat, la *Caritas in Veritate* es refereix a la fraternitat humana i universal. Les bondats de la solidaritat han penetrat ja la pastoral de l'Església.

Però hem de deixar ben clar, i aquest és el motiu d'aquesta síntesi, que si som creients en una Dimensió Absoluta que és Creadora, si considerem aquesta Entitat paternal el centre de la nostra vida i ens considerem criatures, l'ideal de coresponsabilització entre els éssers humans i entre aquests i la resta d'éssers creats és la fraternitat. La solidaritat, podríem dir, que és una atribució conjunta de responsabilitats sense un referent transcendent, molt útil per a un món civil dessacralitzat com el nostre, però lluny del pensament de Francesc d'Assís.

Un germà de la fraternitat de Granollers ens anima sempre a fraternitzar les organitzacions humanes, fins i tot, si són organitzacions solidàries. Aquesta podria ser la conclusió del nostre paper davant d'aquestes dues paraules i realitats.

I també podríem parlar d'altres paraules com comunitat o la novedosa sororitat, però això ja excedeix el motiu de la present recensió.

Josep Maria Garcia, ofs

L'únic lloc lliure de prejudicis

(Diumenge 14 - Marc 6, 1 - 6)

La Bessie va néixer enmig de la pobresa i el prejudici. Ella era nativa afroamericana, que volia dir que havia de començar la seva vida dins de dues grans discriminacions de la seva època. Estava segregada de la societat, però els seus somnis eren més grans que el cel. Inspirada pels germans Wright, que van inventar l'avió, i els avenços en l'aviació de la primera guerra mundial, va anunciar que anava a ser una pilot.

La gent es va burlar del seu somni, no només pel seu color, sinó que també perquè era una dona. Així doncs, la Bessie es va haver de conformar amb estudis amb poques possibilitats per a la seva societat segregada. Es va inscriure a la universitat d'Oklahoma d'agricultura i educació general. Però el seu somni de volar no es va apagar.

Així doncs, la Bessie va deixar d'anar a la universitat i va anar a Chicago el 1915 per a seguir el seu somni. Va enviar el seu currículum a moltes escoles d'aviació, però la van rebutjar. Les seva gran determinació va fer que visités totes les escoles d'aviació d'Amèrica durant els següents cinc anys, però tothom li va tancar les portes a la seva cara. Per això, va anar a França.

Finalment, la Bessie va poder acabar la seva formació a París i, el 1921, va rebre la seva llicència de pilot internacional. Va tornar a Amèrica i va fer acrobàcies aèries que els homes tenien por de fer. Amb ganes de mostrar el valor de la seva raça i gènere, va fer més acrobàcies perilloses. Ningú no es va sorprendre quan ella va caure i va morir a l'edat de trenta quatre anys.

La nació estava trista de la tràgica mort de la Bessie Coleman i més de deu mil persones van participar en el seu funeral. Aquesta dona de ferro és la primera pilot afro americana en volar un reactor de guerra F-16 durant la guerra d'Iraq. Una de les dites de la millor aviadora de la història és molt trista: *"M'estimo més volar perquè el cel és l'únic lloc lliure de prejudicis"*.

Estimats germans en Jesucrist,

En Voltaire, filòsof i historiador de l'època del segle de les llums (1694 - 1778), una vegada va dir: *"Els prejudicis són el que els curts utilitzen en lloc de la raó"*. És fàcil convèncer un home amb la raó, però no amb prejudicis. No només refusen de baixar del burro, sinó que també rebutgen el punt de vista dels altres, la seva raó, l'emoció i

el dol. Igual que la Bessie, les víctimes de prejudicis pensen que el cel és l'únic lloc lliure i que no en tenen cap aquí a la terra. Aquest també era el sentiment de Jesús, que havia baixat del cel per *"habitar entre nosaltres"* (Jn 1, 14), quan la gent de Nazaret el van rebutjar.

"Jesús se'n va anar al seu poble" (Mc 6, 1). Tornar a casa és sempre una joia, excepte quan la gent veu el teu creixement i no t'accepta. Una vegada, Jesús era un noi petit i jugava per Natzaret, només era el fill de Maria i Josep i venia de la família del fuster. La gent estava contenta amb això. Però el propòsit de la vida de Jesús va ser portar el regne de Déu. *"Arribat el dissabte, Jesús es posà a ensenyar a la sinagoga"* (Mc 6, 2).

La gent probablement havia sentit a parlar de la fama de Jesús com a mestre i obrador de miracles, però no havien tingut una experiència directa. Quan van sentir la predicació de Jesús, la seva primera reacció va ser de sorpresa. Van dir: *"D'on li ve, tot això? Què és aquesta saviesa que ha rebut? I aquests miracles obrats per les seves mans?"* (Mc 6, 2). I aviat aquesta sorpresa es va convertir en condemna i rebuig: *"Aquest, ¿no és el fuster, el fill de Maria i germà de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves germanes, ¿no viuen aquí entre nosaltres? I el rebutjaven"* (Mc 6, 3). La ironia del fill del fuster esdevenint el mestre i, a més, el salvador dels homes els va costar de pair. A la història de la Bessie, la gent es va burlar d'ella perquè segons ells, no podia volar al cel. A l'episodi de Jesús a Natzaret, la gent el rebutjava perquè un d'entre ells no podia haver baixat del cel. Jesús cita un proverbi: *"Un profeta només és menyspreat al seu poble, entre els seus parents i a casa seva"* (Mc 6, 4). Això explica el dolor de Jesús a causa del rebuig pel seu poble.

¿No pot pujar al cel un entre nosaltres? ¿El color, la raça, la cultura, l'idioma, la classe social, el gènere, el credo, etc. són obstacles per assolir el que un és capaç de fer? ¿Fem conclusions precipitades que fan que la gent caigui del cel? ¿No és trist que algú esculli d'estar volant al cel perquè la terra és plena de prejudicis?

Germans,

Reflexionem sobre les històries tristes de la Bessie i Jesús menyspreats a causa del prejudici, per a decidir-nos a assegurar que a la terra hi hagi llocs lliures de prejudicis i discriminació. Hi ha un proverbi que diu: *"La caritat comença a la llar"*. Que comencem fent les nostres llars lliures de prejudicis. Aquesta serà el cel a la terra. Llavors, probablement, ningú no voldria escapar-se de la terra. Amén.

Fra. Arun Renald Stephen, ofmcap

CROÀCIA 3 - ESPANYA 5

El meu estimat P. Josep Pijoan diria: "Ves... Quines coses...!"

M'agrada el futbol. Li he dedicat moltes i llargues estones. N'he vist molt. Ràdio en mà: n'he escoltat molt. He llegit, no només premsa i revistes especialitzades, llibres, manuals sobre tàctica, estratègia, desmarcament, el Reglament, la Regla comentada, apunts de entrenament, història... Crec que sóc dels poquíssims habitants del Planeta que s'ha llegit els comentaris a la Regla de Pedro Escartín. He passat hores i hores jugant-hi, parlant-ne. M'agraden les competicions oficials. Particularment, a més del futbol domèstic, gaudeixo amb els esdeveniments que organitzen les Federacions Internacionals. Ara estem vivint el Campionat d'Europa organitzat per la UEFA. La Copa d'Europa de Nacions. Sense anar més lluny, ahir a la tarda, dia 11, vaig veure el partit Croàcia - Espanya. Avui estic esperant l'enfrontament d'Anglaterra amb Alemanya.

Hi ha coses que ni les entenc ni les puc entendre. Tampoc les vull entendre. I tot seguit m'explicaré.

Partit d'ahir. Espanya domina durant els primers vint minuts amb un joc vistós, alegre i bonic, al seu contrincant. Dominant la pilota i la seva possessió. Croàcia no havia sortit, pràcticament, del seu camp. Heus ací que per tal de pujar des de camp propi el cuir controlat, Pedri fa una cessió al seu porter, Unai Simón. Cap perill. Pilota lenta. Cap contrari. Tots els croats en el seu camp. Unai Simón, cert que era un error garrafal, no controla la bimba i aquesta li passa mansament sobre l'empenya i encara la porteria. No té temps de reaccionar en una jugada absurda. És un gol en pròpia porta, tant absurd com ho ha estat la jugada. Un total daltabaix. Afortunadament el futbol no és una ciència. És un esport. Els qui hem jugat a futbol sabem que aquestes coses els hi passen a tothom que hi juga. Tots sabem que en el terrenys de joc passen coses inversemblants, il·lògiques, garrafals, absurdes, com ho fou aquesta jugada. No és culpa del l'esport, ni tan sols és culpa de qui ho comet. És. Hi prou. És marren penals, es malmeten ocasions a porta buida, hi ha accidents que reporten serioses lesions i a voltes cau sobre el camp el desconcert... és la bellesa del sense sentit, de la falta de raó i lògica. Això fa que el futbol sigui un esport bellíssim on res no es pot donar per suposat.

Sí, Unai Simón va fallar horripilantment. Però si Espanya va passar a quarts de final va ser per la feina que després d'aquella errada realitzà el propi Unai Simón. Quin porteràs, quina valentia, quina seguretat va continuar donant als seus companys. No s'empetití. Es va refer. Va continuar sent l'amo de la seva àrea. Col·laborà implicant-se en el joc defensiu ajudant a sortir amb el baló controlat.

Com no és d'una manera de fer aliena en mi vaig voler resseguir algun programa futbolístic i veure els comentaris del partit. En alguna cadena, un safareig, uns comentaris... que convertien un partit del futbol en un total "reallity show". Afectant, crec, en la meua opinió, els valors mínimament humans més enllà de l'esportiu.

La demogresca envaí de sorna, burla, escarni i mofa internet, a costelles d'un home que havia comés un error. I això que va guanyar el seu equip que si no...

Us deia que no ho vull entendre. No puc. Vivim un món on tothom preconitza la humanitat del error, el dret a les segones oportunitats. Tothom té dret a refer-se. Diem que equivocar-se és propi dels ésser humans, que qui te boca s'equivoca, que som capaços d'ensopegar dos vegades en la mateixa pedra, que no podem jutjar males accions si no sabem el seu contingut de fons, fins i tot diem que l'error és un dret i que del fracàs, si se'n treu una lliçó és una victòria. Preconitzem la comprensió en tot, fins i tot, moltes vegades, en la ignorància. I el pitjor de tot és quan es fa carnassa de l'error comés. I es defenestra des del vuitè pis a qui l'ha comés sense cap mena de miraments. I se'l qüestiona vers el seu futur.

No volem preceptes, però la victòria en l'esport s'ha convertit en un d'ells que cal santificar, sense entendre que el món de l'esport és una competició on només hi guanya un.

Que diferent és quan ho fem nosaltres. Aleshores volem ser acollits, entesos, compresos, sobre tot excusats i justificats. Però quan és un altre qui ho fa... Pobre d'ell.

On queda en la nostra vida allò de: "Qui estigui lliure de pecat que tiri la primera pedra..."?

Cada cop entenc més aquella frase que crec que no us serà gens estranya: "No jutgeu i no sereu jutjats". Demà no sé de que m'hauran de jutjar a mi. Val més que sigui comprensiu no fos cas que acabi mendicant comprensió i suplicant-la. Recordeu que "amb la mesura que farem servir per a mesurar serem mesurats nosaltres". No us sona?

Com a "futbolero" que sóc: Moltes gràcies, Unai! Com a home que sóc, cristià i franciscà, també et dono les gràcies per la lliçó rebuda. I sobretot, et dono les gràcies perquè en cap moment has pretès alligonar-me. Durant el partit et vas refer con a futbolista i et vas saber sobreposar. Jo ho voldria fer com tu en la meua vida de pecador.

Fra Joaquim Recasens , ofm.

EL PODER EN EL CREDO

El Credo que es recita en moments significatius té diferents fórmules, totes molts semblants. El Catecisme en recull les dues principals: el símbol dels apòstols i el Credo de Nicea-Constantinoble. Hi ha versions llargues i breus. En totes elles es recullen els punts fonamentals que configuren les veritats de la fe.

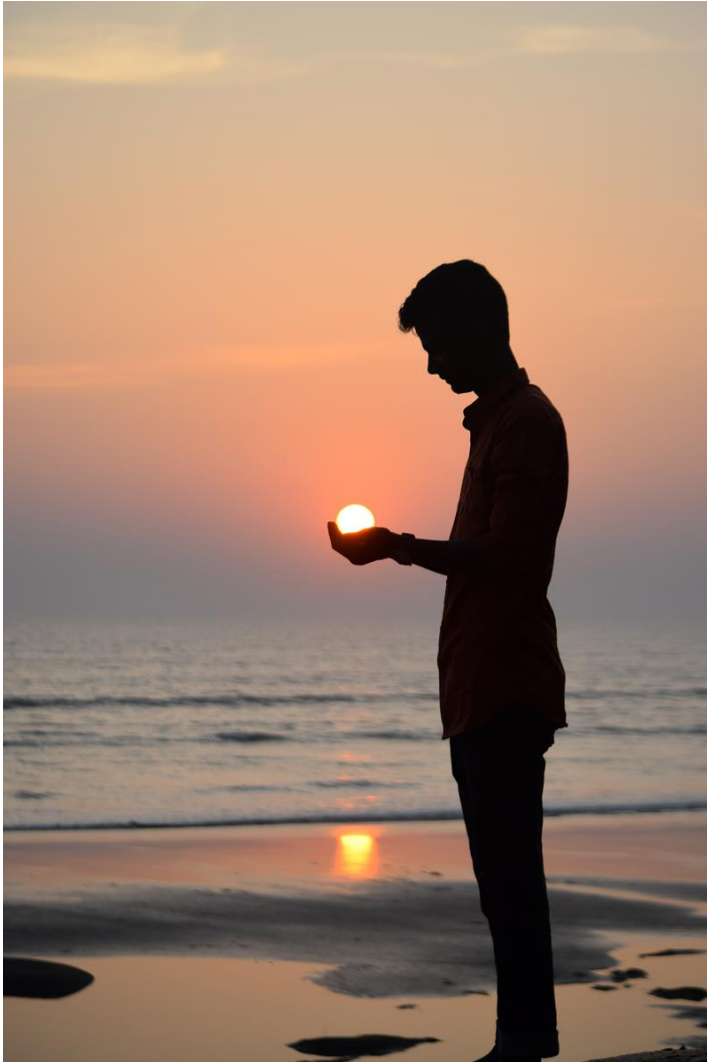
Al Credo hi apareixen dos rostres del poder. En primer lloc, s'afirma que Déu és Pare totpoderós. L'únic atribut que es destaca entre tots els que li convenen es refereix a l'omnipotència. Per què es destaca tant la característica de ser totpoderós? No se'n podria subratllar amb més força la seva capacitat amorosa? Potser el poder ens subjuga perquè també l'ambicionem per a nosaltres? Quan s'indica que Déu és Pare s'està dient que ens dona la vida per amor i que el seu poder es manifesta per la seva força creativa, de tot allò visible i invisible.

En Déu, el poder està al servei de l'amor. En segon lloc, al Credo es parla d'un altre tipus de poder quan s'afirma que Jesucrist «patí sota el poder de Ponç Pilat». En aquest poder es barregen la política, la força militar, l'economia... Pot sorprendre que en cada recitació del Credo s'hi esmenti Ponç Pilat. Un poder que es pateix i que genera sofriment. Jesús ho va denunciar perquè la fraternitat obeís a altres valors: «Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per a tothom» (Mt 20,25-27).

Quan el poder no és servei, es transforma en violència, opressió, menyspreu dels drets humans... Vivim immersos en un misteri: si Déu és Pare totpoderós, per què permet l'abús de poder humà? Al Magníficat, Maria proclama: «Derroca els poderosos del soli i exalta els humils.» El poder humà, sovint, s'enfronta a Déu o el vol manipular en benefici propi. El creient sap a què atènyer-se.

Lluís Serra Llansana

BON ESTIU

Redacció:

O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona,

Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es